

Arrest

nr. 170 572 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2013 tot weigering van de afgifte van een visum 'type C' (kort verblijf).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. TENDAYI, die *loco* advocaat E. MAKAYA MA MWAKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 mei 2013 een tweede aanvraag in voor een visum 'type C' (kort verblijf) op het Belgische Consulaat-Generaal te Montreal (Canada).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 11 juni 2013 een beslissing waarbij het visum

'type C' (kort verblijf) werd geweigerd. Verzoeker werd hiervan op 21 juni 2013 te Ottawa in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar:

Raadpleging Vision

Niet geconsulteerd

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

•Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

•Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.

•Band met de garant wordt niet aangetoond.

Bij de vorige visumaanvraag was de garant een vriendin en bij deze aanvraag is dezelfde garant een nicht.

•Andere:

Twijfels over het werkelijke doel van de reis.

Betrokkene vermeldt op zijn visumaanvraagformulier dat hij ongehuwd is, echter heeft hij een echtgenote en kinderen.

•Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen

•Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

•Andere

Betrokkene levert geen voldoende waarborgen die de terugkeer naar zijn land van verblijf garanderen.

Aanvrager

PSN: (...)

Naam: K.(...) M.(...)

Voornaam: C.(...)

Geslacht: Mannelijk

Huidige nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens meent verzoeker dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker het volgende:

"En ce que, la partie défenderesse fonde sa décision sur (l'article 32, 1, a), ii)) du règlement (CE) n° 810/2009 qui stipule que l'objet et les conditions du séjour n'ont pas été justifiés.

Alors que, qu'il ressort du dossier administratif que le requérant a produit, lors de sa demande de visa, un engagement de prise en charge (annexe 3 bis) qui précise justement l'objet et les conditions de son séjour;

En effet, le requérant souhaite effectuer une visite familiale de deux semaines chez sa cousine Mme M.(...) O.(...) M.(...) qui se porte garant de son séjour pendant ladite période.

A cet effet, Mme M.(...) O.(...) M.(...) a régulièrement obtenu de sa commune de résidence un engagement de prise en charge en faveur du requérant.

L'absence d'explicitation dans la décision des motifs pour lesquels l'engagement de prise en charge déposé au dossier, précisant justement les conditions et l'objet du séjour, n'est pas pris en considération et le caractère stéréotypé des termes de la décision affectent la portée de la motivation de ladite décision l'espèce.

Partant, la partie défenderesse ne motive pas adéquatement sa décision et ne permet pas au destinataire de la décision de comprendre les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci.

La décision attaquée n'est donc pas valablement et suffisamment motivée à cet égard et viole les prescrits des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 et 62 de loi du 15 décembre 1980."

In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker het volgende :

"En ce que, la partie défenderesse fonde également sa décision sur (l'article 32, 1, b) du règlement (CE) n° 810/2009 et doute de la volonté du requérant de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa.

Alors que,

Le requérant séjourne régulièrement au Canada et y poursuit des études de technique de réadaptation et de justice pénale (pièce 5) auxquelles il tient.

Aussi, le requérant a antérieurement séjourné en Belgique et il a toujours respecté les conditions et l'objet de son séjour.

En octobre 2012, lorsqu'il a terminé ces études en Belgique, il s'est présenté auprès de sa commune pour rendre son titre de séjour et à quitter le royaume avant l'expiration de son séjour.

Il n'a jamais donné quelconque prétexte à la partie adverse de considérer qu'il ne de quitterait pas le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa.

Au contraire, il a produit dans son dossier une réservation de la compagnie qui établissait que la date de départ au 13/06/2013 et la date de retour au 27/06/2013, soit deux semaines comme indiquée dans l'engagement de prise en charge.

L'erreur manifeste d'appréciation consiste donc, dans le chef de la partie défenderesse, de ne pas tenir compte du projet d'études du requérant au CANADA et du respect des conditions et de l'objet de son séjour lorsqu'il séjournait régulièrement en Belgique.

Par conséquent, le requérant postule par la présente requête l'annulation de la décision précitée et ce, sur base des articles 39/1 et suivants de la loi du 15/12/1980."

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift: een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) op datum van 15 mei 2013, zijn Canadese verblijfskaart als student, een A-kaart, een inschrijvingsbewijs aan de Canadese onderwijsinstelling 'La Cité collégiale' en een afschrift van vliegtuigtickets heen en terug naar Canada.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht, treedt de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van volgende bepalingen uit artikel 32 van Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode):

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

(...)

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

2.5. In zijn eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat er geen rekening zou zijn gehouden met de verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis), die hij heeft voorgelegd bij zijn visumaanvraag, een document waaruit volgens verzoeker de omstandigheden en het doel van zijn reis blijken. De Raad wijst er echter op dat een attest van tenlasteneming overeenkomstig artikel 3bis van de vreemdelingenwet inhoudt dat *“een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich (er) gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, (...)toe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen”*. De finaliteit van de verbintenis tot tenlasteneming bestaat er niet in, in tegenstelling tot verzoekers bewering, om het doel van de reis aan te tonen. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de verbintenis tot tenlasteneming werd ondertekend door zijn nicht, waardoor hij tevens zijn reisdoel, een ‘visite familiale’ zou aantonen, merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op wordt gewezen dat geen bewijs van verwantschap werd voorgelegd en dat dezelfde garant bij de vorige visumaanvraag als vriendin werd aangemerkt, terwijl thans deze garant een familielid (niet) zou zijn. Tevens werd in de beslissing overwogen dat verzoeker geen regelmatige contacten met zijn garant kan aantonen. In de beslissing werd dus wel degelijk ingegaan op de door verzoeker neergelegde verbintenis tot tenlasteneming, maar deze kon het gebrek aan staving van het reisdoel, zoals vereist door artikel 32 van de Visumcode, niet ombuigen. Er wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers specifieke situatie zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij poneert dat de beslissing stereotiep zou zijn gemotiveerd. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen betekent nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.6. In zijn tweede middelonderdeel levert verzoeker kritiek op een tweede motief uit de bestreden beslissing, met name dat zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. Verzoeker geeft aan dat hij eerder een tijdje in België heeft verbleven waarbij hij altijd de voorwaarden van zijn verblijf is nagekomen omdat hij na het beëindigen van zijn studies is teruggekeerd. Verzoeker meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout omdat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat hij in Canada studeert.

2.7. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker kritiek levert op een overtollig motief. Het eventueel gegrond bevinden van zijn kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211.458). Verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze zijn eerder verblijf in België en het feit dat hij in Canada studeert een invloed heeft op de overweging uit de beslissing dat er geen voldoende waarborgen zijn die de terugkeer naar zijn land van verblijf garanderen, zeker gelet op de bijkomende vaststellingen die uit het administratief dossier blijken, waaronder zijn gebrek aan financiële middelen en zijn leugenachtige verklaringen over zijn burgerlijke staat.

2.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht. Er werd geen manifeste appreciatiefout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN